

Budapest, 2023. február 23.
Csütörtök 18 óra

Somogyi Péter lp.

A TÖVÁBBADÁS ÖRÖME

Lekció: Zsolt 16,1-11

Alapige: 1Jn 1,4

„Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen.”

Megtartani Urunk parancsait, a teljes öröm titka, ahogyan hallottuk tegnap az Úr Jézus kijelentését. Azonban megtartani magunknak, amit mond, olyan, mint egy bezárt kút. Mire való az a kút, amiből nem meríthet a szomjas ember? Milyen az a hívő élet, amelyik nem frissít fel másokat? Nézzétek, amikor az első gyülekezet egy szívvel, egy lélekkel, örömmel és tiszta szívvel részesült az Istennel és az egymással való közösségben megosztották mindenüket. Mi jellemezte őket? Így írja Lukács: „... *dicsérték Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.*” (ApCsel 2,47) A forrás nem volt bezárva, kiáradt és mások szomját oltotta. Beteljesedett az Úr Jézus szava: „*Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek.*” (Jn 7,38) Tudjuk, hogy ez a Szentlélek kiáradása volt, ahogyan ez megtörtént pünkösdkor. Péter hirdette az örömhírt és Isten kitöltötte

Szentlelkét. A hívők pedig továbbadták azt, amit kaptak, ez vonzott másokat és az Úr ezen keresztül növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel. János levelében arról ír, hogy a továbbadott örömhír vezet el a teljes örömhöz: „*Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen.*” Ma tehát a *továbbadás öröme* nyílik meg előttünk, mint a teljes öröm újabb titka.

Gondoljatok arra, hogy hol telepedtek le általában a vándorló népek. Víz mellett, forrás mellett, teljesen érthető módon. Így olvassuk a vándorló Izráelről is, amikor átkeltek a tengeren, vizet kerestek. Olyan egyszerűen olvassuk ezt: „*Ott ütöttek tábort a víz mellett.*” (2Móz 15,27) Ezt megelőzően, Marában, ahol keserű volt a víz zúgolódni kezdtek. Nem volt szép ez, de valahol mégis érthető. Van víz, de ihatatlan. Jelképesen és konkrétan is beszél ez arról, hogy nem mindegy, hogy mi fakad fel egy-egy helyen. Mi fakad fel közöttünk? Jakab egyenesen arról tanít, hogy „... *ugyanabból a szájból jön ki az áldás és az átok. Testvéreim, nem kellene ennek így lennie. Vajon a forrás ugyanabból a nyílásból árasztja-e az édes és a keserű vizet?*” (Jk 3,10-11) Ha keserű víz jön ki belőlünk, akkor ott nem olthatja senki a szomját, mert keserűségből csak keserűség fakad. Édes vízből fakadhat csak enyhülés, felüdülés. A keserű víznek meg kellett gyógyulnia Marában. Csak az Úr tudja ezt meggyógyítani. Így volt ez akkor és így van ez ma is. Az a víz, ami mások szomját oltja édes. Az a gyülekezet, ahol ott a készség arra, hogy továbbadják azt, amit kaptak, vonzani fog másokat, oda telepednek le sokan, a forrás mellé. Ez a felbuzgó forrás az öröm forrása mások és a magunk számára is. „*Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen.*”

János ott volt Péterrel az Ékes-kapunál, amikor meggyógyult a születése óta sánta ember. Azt adták neki, amit kaptak, az Úr Jézus szolgálatát folytatták, átadták azt, amit

rájuk bízott Megváltójuk. Együtt vallották a nagytanács előtt, amikor el akarták hallgattatni őket: *„Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.”* (ApCsel 4,20) János levelében ugyanezt írja: *„Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről. Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonyosságot teszünk róla, és hirdetjük nektek is az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk. Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal. Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen.”* (1Jn 1,1-4) Szem és fül tanúk voltak és továbbadták az örömhírt az Úr Jézus Krisztusról, hogy örömük teljes legyen.

Tehát láthatjuk és érthetjük mi is, hogy az örömhír továbbadása nélkül nem lesz teljes az örömünk. Miért nincs örömünk? Miért nem teljesedik ki az örömünk? Mert nem adjuk tovább azt, amit kaptunk. Nagyon fontos ezt felismerni és elismerni. Amíg lezárt kútként élünk, nem lehet teljes az örömünk, hiszen a kút, a forrás rendeltetése az, hogy szomjat oltson. Spurgeon írja egyik könyve bevezetőjében, hogy nem szeretne más lenni, mint írásával is egy forrás, amiből meríthetnek élő vizet a szomjazók. Pál apostol olyan egyszerűen és nagyszerűen írja le az úrvacsora kapcsán: *„Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam nektek...”* (1Kor 11,23) Ez a mi küldetésünk is, amit az Úrtól vettünk, azt át is adjuk. Ne fosszátok meg magatokat attól az örömtől, amit a továbbadás öröme jelent! S ha az állít meg, hogy nem tudjátok, hogy hogyan tegyétek, emlékezzetek arra, hogy nem a magatokéból kell meríteni bölcsességet, készséget, bátorságot. Az Úr Jézus nevében kérhetitek az Atyát és megadja nektek. Egészen biztosan így van ez, hiszen

megígérte, sőt ebben is megajándékoz teljes örömmel. Személyes vallomásom is ez, hiszen magam is így éltem és élem meg ezt újra és újra. Továbbadni, amit kaptunk ezt nem egyedül kell tennünk, hiszen az Úr Jézus nélkül nem is tudunk semmit sem cselekedni. Rábízhatjuk magunkat, kérhetjük Őt, Szentlelke által képesít, felhatalmaz, megáld. Gyülekezeti életünk is így elevenedhet meg újra és újra. Ha megreked nálunk és nem árad tovább a víz, állóvíz lesz, és lassan elveszti üdítő voltát. Felelősük is vagyunk tehát, hogy engedünk-e a készítésnek. S már az is világosabban érthető számunkra, hogy az engedelmesség öröme is, a teljes öröm titka. Milyen mélyen összefügg minden mindennel!

Isten népe az a nép, amelyik továbbadja, amit kapott, nem tartja magánál, nem magának gyűjt, Öröme van abban, hogy adhat, ismeri Urunk szavait és éli is: „*Mert ő mondta: „Nagyobb boldogság adni, mint kapni.”* (ApCsel 20,35) Makedónia gyülekezetei Isten kegyelmében részesülve bőséges örömben részesültek, mert adtak: „*... a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömük, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett.*” (2Kor 8,1-2) Nem a körülményeik, hanem Urukkal való kapcsolatuk határozta meg őket, még a nyomorúság sok próbája között is örültek, sőt olyan bőséges volt az örömük, hogy másokat gazdagítottak vele. Mert az örömhír továbbadása mellett, a mindent odaadni kész készség születik meg. Továbbadni mindent, amit kaptunk, másokat gazdagítani, ez a bőségben eltelő élet nagyszerű lehetősége. Az Úr Jézus azért jött, hogy bőségben éljünk, vagyis legyen rávalónk, tudjunk adni.

Te mit kezdesz azzal, amit kaptál? Azzal, amit hallasz, amit láatsz az Úr szavaként, munkájaként? Tovább adod? Erre szomjaznak sokan. Ez a teljes öröm titka. János tudta ezt és gyakorolta is. Írt és személyesen beszélt arról, amit látott és hallott. Ez az apostoli küldetés gyümölcsözik ma is, ahogyan a

többieké is. Hiszen mi is, ma is, itt is merítünk abból, amit írt. Örömünk kiteljesedik, ha átvesszük és magunk is továbbítjuk másoknak. Ne szalaszd el ezt a csodálatos és nagyon fontos és szükséges feladatot és lehetőséget! Emlékezz arra, hogy milyen jó, hogy volt valaki, voltak talán sokan, akik nem lezárt kútként, hanem forrásként álltak ott melletted! Ezen keresztül oltotta szomjadat az Úr. Légy te is forrássá másoknak! S legyünk együtt forrássá, ahová szívesen telepednek le a népek. Tisztítsuk ki a kutakat, kérjünk gyógyulást a megkeseredett vizünk számára az Úrtól! Legyünk édes vizet továbbadó közösséggé! *„Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen.”* Tanuljunk János apostoltól és társaitól és éljük meg a teljes örömet, a továbbadás örömeiben!